

4 Μαρτίου 2022

Λόγος Κατηχητήριος επί τη ενάρξει της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής

Ορθοδοξία / Εορταστικοί λόγοι

Παναγιώτατος Οικουμενικός Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως και Νέας Ρώμης κ.κ. Βαρθολομαίος

ΛΟΓΟΣ ΚΑΤΗΧΗΤΗΡΙΟΣ

ΕΠΙ ΤΗ ΕΝΑΡΞΕΙ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ

+ Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ - ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ

ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ,

ΧΑΡΙΣ ΕΙΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ

ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ,

ΠΑΡ' ΗΜΩΝ ΔΕ ΕΥΧΗ, ΕΥΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΣΥΓΧΩΡΗΣΙΣ

* * *

Τιμιώτατοι ἄδελφοί καί προσφιλέστατα τέκνα ἐν Κυρίῳ,

Δοξάζομεν τόν ἐν Τριάδι Θεόν, τόν ἀγαγόντα ἡμᾶς ἐν Ἐκκλησίᾳ καί πάλιν εἰς τήν πάνσεπτον καί εὐλογημένην περίοδον τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, εἰς τό στάδιον τῆς σωματικῆς καί πνευματικῆς γυμνασίας καί τῶν ἀσκητικῶν ἀγώνων, διά νά προετοιμασθῶμεν χριστοπρεπῶς καί νά πορευθῶμεν ἐν ταπεινώσει πρὸς τήν Ἁγίαν καί Μεγάλην Ἑβδομάδα καί τήν ζωηφόρον Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου.

Ἡ ἄσκησις δέν εἶναι, βεβαίως, χαρακτηριστικόν μόνον τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, οὔτε μόνον ὑπόθεσις καί καθῆκον τῶν μοναστῶν, οὔτε ἀποτέλεσμα ἕξωθεν ἐπιρροῶν ἐπί τοῦ χριστιανικοῦ ἤθους, παρείσακτον δηλαδή στοιχεῖον εἰς τήν εὐσέβειάν μας. Ὁ ἀσκητισμός ἀνήκει εἰς τόν πυρῆνα τῆς χριστιανικῆς ὑπάρξεως καί τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας. Ἀποτελεῖ κλῆσιν τοῦ Χριστοῦ πρὸς τούς πιστούς καί μαρτυρίαν τῆς σωστικῆς παρουσίας Του εἰς τήν ζωήν μας. Δέν ἀπευθυνόμεθα οἱ πιστοί εἰς ἕνα Θεόν ἀπρόσωπον καί ἀπρόσιτον, ἀλλά εἰς τόν σαρκωθέντα Λόγον, τόν ἀποκαλύψαντα τήν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καί Πατρός καί τήν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τό πλήρωμα τῆς χάριτος καί τῆς ἐλευθερίας. Ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ, ἡ πλήρης θείων εὐλογιῶν καί ἰδιαιτέρων βαθέων βιωμάτων Ἁγία καί Μεγάλη Τεσσαρακοστή, παραμένει δυναμική ἔκφρασις καί ἀποκάλυψις τοῦ πλούτου καί τῆς ἀληθείας συνόλου τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς.

Τίποτε εἰς τὴν ζωὴν τῶν πιστῶν δέν εἶναι ἀποσπασματικόν καί αὐτοσκοπός. Ἡ ἐν Χριστῷ ζωὴ εἶναι ὀλιστική καί ἀδιαίρετος. Μετάνοια, ταπεινοφροσύνη, προσευχή, νηστεία, ἔργα εὐποιίας, εἶναι ἀλληλένδυτα καί προσανατολίζουν τόν πιστόν εἰς τὴν Εὐχαριστίαν τῆς Ἐκκλησίας, τό ἐσχατολογικόν μυστήριον τῆς Βασιλείας. Οἱ ἀσκητικοί ἀγῶνες εἶναι ἡ ἀρχή, ἡ «στενὴ πύλη», ἡ ὁποία μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων. Δέν ὑπάρχει εἰς τὴν Παράδοσίν μας «ἄσκησις διὰ τὴν ἄσκησιν». Ὁ ἀσκητισμός εἶναι πάντοτε πορεία, καί ὀλοκληρώνεται ὅταν ἐκκλησιαστικοποιηθῇ, ὅταν μᾶς ὁδηγήσῃ εἰς τὴν κοινωνίαν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, διὰ τῆς ὁποίας ἐνσωματωνόμεθα εἰς τὴν κίνησιν τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὰ Ἔσχατα. Ὑπενθυμίζομεν τό παράδειγμα τῆς τιμωμένης κατὰ τὴν Ε΄ Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν Ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, ἡ ὁποία, μετὰ ἀπὸ τεσσαράκοντα ἔτη σκληρᾶς ἀσκήσεως καί ἀδιαλείπτου προσευχῆς, ἐπέδιώξε τὴν μετάληψιν τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Ἁγίου Ζωσιμᾶ, ἐν ἐπιγνώσει ὅτι ἡ Θεία Κοινωνία εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς καί φάρμακον ἀθανασίας. Καί ἡ Ἁγία καί Μεγάλῃ Σύνοδος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας (Κρήτη, 2016), ἡ ὁποία ἀπεκάλεσε τὴν νηστείαν «μέγα πνευματικόν ἀγώνισμα» καί «τὴν κατ' ἐξοχὴν ἔκφρασιν τοῦ ἀσκητικοῦ ιδεώδους τῆς Ὁρθοδοξίας», τονίζει ὅτι «ἡ ἀληθὴς νηστεία ἀναφέρεται εἰς τὴν καθ' ὅλου ἐν Χριστῷ ζωὴν τῶν πιστῶν καί κορυφοῦται διὰ τῆς συμμετοχῆς αὐτῶν εἰς τὴν θεῖαν λατρείαν καί ἰδίᾳ εἰς τό μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας» (*Ἡ σπουδαιότης τῆς νηστείας καί ἡ τήρησις αὐτῆς σήμερον*, § 1 καί 3).

Δέν νοεῖται Ὁρθόδοξος πνευματικότης ἄνευ μετοχῆς εἰς τὴν Θεῖαν Εὐχαριστίαν, διὰ τῆς ὁποίας οἱ πιστοὶ καθιστάμεθα ἐν σῶμα, κοινωνία προσώπων, κοινότης

ζωῆς, μέτοχοι τῆς «κοινῆς σωτηρίας» ἐν τῷ Σωτῆρι Χριστῷ, ὁ ὁποῖος εἶναι «κοινόν ἀγαθόν». Οὕτω ἡ νηστεία εἶναι ὑποταγή καί ὑπακοή εἰς τόν κανόνα τῆς Ἐκκλησίας, κοινοτική ἐμπειρία. Ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Τεσσαρακοστή εἶναι πρόσκλησις νά ἀνακαλύψωμεν τήν Ἐκκλησίαν ὡς τόπον καί τρόπον ἁγιασμοῦ καί ἁγιότητος, ὡς πρόγευσιν καί εἰκόνα τῆς ἐκπάγλου φωτοχυσίας, τῆς πληρότητος ζωῆς καί τῆς πεπληρωμένης χαρᾶς τῆς ἐσχατολογικῆς Βασιλείας. Βιωματικῶς καί θεολογικῶς εἶναι ἀδύνατον νά κατανοήσωμεν τό πνεῦμα τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἐάν δέν τήν θεωρήσωμεν ὡς πορείαν πρὸς τό Πάσχα. Καθ' ὅλην τήν περίοδον τῆς νηστείας διασώζεται μία «πασχαλινὴ ἀντίληψις» διὰ τήν ζωήν. Ὁ σκυθρωπὸς ἀσκητισμὸς εἶναι κακὴ ἀλλοίωσις τοῦ χριστιανικοῦ βιώματος, λήθη τῆς ἐλθούσης χάριτος καί τῆς ἐρχομένης Βασιλείας, ζωὴ «σάν νά μὴν ἦλθε ποτέ ὁ Χριστός», χωρὶς τήν προσδοκίαν τῆς «ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν» καί τῆς «ζωῆς τοῦ μέλλοντος αἰῶνος».

Αὐτό τό πνεῦμα ἐνεσάρκωνεν ἡ πρό τοῦ Πάσχα νηστεία καί εἰς τήν ἀρχαίαν Ἐκκλησίαν, ὡς καιρὸς προετοιμασίας τῶν κατηχουμένων διὰ τό Ἅγιον Βάπτισμα κατὰ τήν Θεϊαν Λειτουργίαν τῆς Ἀναστάσεως. Καί ὅταν, ἀργότερα, ὁ κατηχητικὸς χαρακτήρ τῆς περιόδου τῆς νηστείας αὐτῆς ἀντικατεστάθη ἀπὸ τό ἦθος τῆς μετανοίας, διεσώθη καί παραμένει ὡς ὑπαρξιακόν ὑπόβαθρον ἢ βίωσις τῆς «μετανοίας» ὡς «δευτέρου βαπτίσματος», τό ὁποῖον μᾶς ὁδηγεῖ ἐκ νέου εἰς τήν πασχάλιον εὐχαριστιακὴν πληρότητα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, εἰς τόν οἶκον τοῦ Πατρὸς, εἰς τήν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καί ἐδῶ ἡ «ἄρσις τοῦ σταυροῦ» ἀποτελεῖ ὁδὸν πρὸς τήν ἀνεκκλάητον χαράν τῆς Ἀναστάσεως.

Τόν ἰδικόν του βαρύν Σταυρόν αἶρει κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς ὁ εὐσεβῆς Οὐκρανικὸς λαός, ὑφιστάμενος τὰ ἀνείπωτα δεινὰ ἐνός ἀπροκλήτου καί παραλόγου ἐπιθετικοῦ πολέμου, ὁ ὁποῖος σκορπᾷ τόν πόνον καί τόν θάνατον. Συμπάσχοντες μετὰ τῶν δοκιμαζομένων ἀδελφῶν καί τέκνων ἡμῶν, ἐντεινόμεν τὰς δεήσεις μας πρὸς τόν Κύριον τοῦ ἐλέους καί Θεόν τῆς εἰρήνης ὑπὲρ ἀμέσου καταπαύσεως τοῦ πυρός καί ἐπικ-ρατήσεως τῆς δικαιοσύνης καί τῆς εἰρήνης, αἱ ὁποῖαι εἶναι πρόγευσις τῆς πεπληρωμένης χαρᾶς τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Αὐτὴν τήν σωτηριώδη ἀλήθειαν τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, εὐσεβείας καί πνευματικότητος προβάλλει καί τό γεγονός τοῦ καθαγιασμοῦ τοῦ Ἁγίου Μύρου, τό ὁποῖον, χάριτι Θεοῦ, θά τελέσωμεν ἐφέτος τήν Μεγάλην Ἑβδομάδα εἰς τό καθ' ἡμᾶς Ἱερόν Κέντρον. Τό εὐλογημένον «θεουργικότατον» ἔλαιον αὐτῆς τῆς «Εὐχαριστίας τοῦ Μύρου» μεταδίδει διὰ τοῦ Μυστηρίου τοῦ Χρίσματος τὰς ποικίλας δωρεάς καί τὰ πολυειδῆ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τόν νεοφώτιστον «οὐρανοπολίτην», πρὸς κραταίωσιν αὐτοῦ εἰς τό μετέχειν εἰς τήν ζωήν τῆς Ἐκκλησίας μέ ἀπαρχὴν τήν κοινωνίαν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, καί εἰς ἔνθεον παρουσίαν καί μαρτυρίαν

περί τῆς δωρεᾶς τῆς χάριτος καί τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος ἐν τῷ κόσμῳ. Ὁ χαρακτήρ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὡς «δυνάμεως κοινωνίας» ἀναδεικνύεται καί εἰς τόν τρόπον παρασκευῆς τοῦ Ἁγίου Μύρου διά τῆς ἐπήσεως συστατικῶν, προσφερομένων ὑπό τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἀλλά καί εἰς τόν τόπον καί τόν χρόνον εὐλογίας του ἐντός τῆς εὐχαριστιακῆς Συνάξεως, ἀμέσως μετά τόν καθαγιασμόν τῶν Τιμίων Δώρων, ἐξ ἴσου δέ καί εἰς τάς ἄλλας ἐκκλησιαστικάς χρήσεις τοῦ Ἁγίου Μύρου, ὡς ἡ χρῆσις προσερχομένων εἰς τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἑτεροδόξων καί πεπτωκότων, εἰς τά ἐγκαίνια ναῶν, εἰς τήν καθιέρωσιν Ἁγίων Τραπεζῶν, Ἀντιμηνσίων καί ἀλλαχοῦ.

Μέ αὐτά τά αἰσθήματα, εὐχόμενοι εὐδρομον τό τῆς νηστείας στάδιον καί ἀνεμπόδιστον τήν δολιχοδρομίαν πρὸς τό Πάσχα τοῦ Κυρίου, ἐπικαλούμεθα ἐφ' ὑμᾶς, τούς τιμιωτάτους ἐν Χριστῷ ἀδελφούς καί τά ἀνά τήν οἰκουμένην τέκνα τῆς Μητρὸς Κωνσταντινουπολίτιδος Ἐκκλησίας, τήν ζείδωρον χάριν καί τό μέγα ἔλεος τοῦ ἀεί εὐλογοῦντος τά ἀσκητικά κατορθώματα τοῦ λαοῦ Αὐτοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἁγία καί Μεγάλη Τεσσαρακοστή ,βκβ´

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως

διάπυρος πρὸς Θεόν εὐχέτης πάντων ὑμῶν

<https://bit.ly/3MI5npV>